

dionicama ili udjelima društva iz portfelja Hrvatskog fonda za privatizaciju ili u obveznicama Republike Hrvatske. Žalitelj ističe da iz dokumentacije u spisu predmeta nesporno proizlazi da je ranija Općina Split na RNK Split prenijela pravo korištenja navedene nekretnine, te da je istu koristio od 1965., kao i da obavlja sportsku djelatnost, iz čega proizlazi da temeljem odredbe članka 54. stavka 1. Zakona o naknadi predmetnu nekretninu nije moguće vratiti u vlasništvo i posjed prijašnjim vlasnicima. Žalitelj ističe da nisu osnovani navodi iz obrazloženja pobijanog djelomičnog rješenja da na predmetnim nekretninama nije obavljao sportsku djelatnost te da se nije nalazio u posjedu istih. Ovo iz razloga jer je navedenu nekretninu davao u zakup te je od zakupnine ostvarivao prihod koji mu je služio za obavljanje sportske djelatnosti. Pritom žalitelj ističe da samo vlasnik nekretnine može istu davati u zakup trećim osobama te istu predati u posjed zakupoprimcu, a budući da je ugovor o zakupu kao zakupodavac zaključio upravo RNK Split, da nije sporno da je upravo on najprije bio nosilac prava korištenja na istoj nekretnini, te da je ukidanjem društvenog vlasništva postao „*ex lege*“ vlasnikom iste nekretnine.

Žalitelj, nadalje, navodi da su neosnovani navodi prvostupanjskog tijela da je tek zaključkom Grada Splita od 9. ožujka 1999. postao vlasnikom navedenih nekretnina i da je tek navedenim zaključkom izvršeno brisanje zabrane prodaje i opterećenja predmetne nekretnine. S tim u vezi žalitelj opetovano ističe da mu je Općina Split još 1965. dala na korištenje navedenu nekretninu, koje pravo korištenja je u teretnom listu bilo upisano u njegovu korist. Žalitelj ističe da navedena zabilježba zabrane prodaje i opterećenja predmetne nekretnine, koja je prestala zaključkom Grada Splita od 9. ožujka 1999., nema nikakvog utjecaja na vlasništvo sporne nekretnine, kao ni činjenica da je navedeni teret brisan nakon donošenja Zakona o naknadi te naglašava da je ukidanjem društvenog vlasništva 1991. postao vlasnikom navedene nekretnine, odnosno prije donošenja Zakona o naknadi. Žalitelj, također, naglašava da se uknjižio u zemljišnim knjigama kao vlasnik predmetne nekretnine još 1992., dakle prije donošenja Zakona o naknadi, tako da je na temelju valjanoga pravnog osnova stekao vlasništvo na istoj nekretnini, te nije bilo osnova da se ista nekretnina vrati ranijim vlasnicima. Slijedom navedenog, žalitelj predlaže pobijano djelomično rješenje poništiti te prijašnjim vlasnicima utvrditi pravo na naknadu u obveznicama Republike Hrvatske, podredno predmet vratiti prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak.

Odgovor na žalbu RNK Split podnijeli su podnositelji zahtjeva Milan Ferić pok. Ante-Kaje, Marin Ferić pok. Ante-Kaje, Daslav Brkić, Rajka Podobnik, Srđan Ferić pok. Stipana-Krune, Janja Ferić Marchiori pok. Stipana-Krune i Nikola Ferić pok. Stipana-Krune. Podnositelji zahtjeva, u bitnom, navode da su navodi žalitelja u potpunosti neutemeljeni te u suprotnosti s utvrđenjima prvostupanjskog upravnog tijela te predlažu žalbu kao neosnovanu odbiti.

Žalba RNK Split nije osnovana.

Iz podataka spisa predmeta dostavljenog ovom drugostupanjskom tijelu uz žalbu proizlazi da je pobijano djelomično rješenje doneseno u ponovljenom postupku nakon što je rješenjem ovog drugostupanjskog tijela, KLASA: UP/II-942-01/17-01/261, URBROJ: 514-05-02-01-02-18-07 od 7. veljače 2018., donesenim u izvršenju presude Upravnog suda u Splitu, Poslovni broj: UsI-109/14-50 od 29. svibnja 2017., kojom je poništeno rješenje ovog drugostupanjskog tijela, KLASA: UP/II-942-01/12-01/1033, URBOJ: 514-04/01-14-06 od 10. ožujka 2014., poništeno djelomično rješenje prvostupanjskog tijela, KLASA: UP/I-944-07/97-01/35, URBROJ: 2181-05-01/020-12-54 od 15. svibnja 2012. i predmet vraćen prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak.

hfmNVNcuhUGQWwsZ2lMPIg